

Nr. 5

28. februar 2016

76. árg.

Takka fyri náðina

Fátæk hava tit altíð hjá tykkum; men meg hava tit ikki altíð. Tí at tá ið hon helti hesa salvuna út yvir likam mítt, gjørdi hon tað til tess at búgva um meg til jarðarferðina.

Matt.26,11-12.

Hvønn dag standa vit yvir fyri nýggjum møguleikum og avbjóðingum at sýna kærleika og umsorgan. Altíð er tað onkur, ið ikki er so fjart frá okkum, og sum hevur tørv á hjálp. Tíverri eru tað mong okkara, sum eru hørm um, at tað vóru menniskju, sum vit skuldu havt sýnt umsorgan og kærleika, men tey eru ikki longur okkara millum. Møguleikarnir eru farnir og koma ikki aftur. Tað kann vera ringt at hugsa um kærleiksfullu orðini, sum skuldu verið søgd, tøkkin, vit skuldu havt sett orð á, blómurnar, sum vit skuldu havt givið onkrum, og hjálpin, vit skuldu havt veitt.

Á veg móti Jerusalem og krossdeyðanum steðgar Jesus á í Betania. Um hesa hendingina skrivar Matteus: Meðan hann sat til borðs inni hjá Símoni, kom ein kvinna inn og salvaði høvur hansara við eini sera dýrabærari salvu. Hon gjørdi tað í takksemi fyri tann kærleika og ta umsorgan, hon hevði møtt hjá Jesusi.

Lærusveinarnir ilskaðust um hetta oyðslið, men Jesus gav teimum ikki viðhald. Hann segði við teir, at um teir endiliga vildu geva teimum, sum trongdu, so fóru bæði teir og kvinnan at fáa ríkiligt av møguleikum til tess. Tað fóru altíð at vera fátæk fólk.

Tað er umráðandi at vera gávumildur, tá ið tað snýr seg um at sýna takksemi og kærleika. Ikki minst mótvegis honum,

sum var á veg móti deyða og grøv. Møguleikarnir at geva teimum fátæku hvørva ikki, men møguleikin at vísa Jesusi takksemi og æru, kann skjótt vera farin. Lívið rennur so skjótt, at tú hvørki bert eyga við møguleikan ella sært, hvat tú hevur at takka Jesusi fyri. Ein dag er tað ov seint – um allar ævir ov seint.

Latið okkum í dag gera sum konan, sum var komin inn á gólvið hjá Símoni, at vit sýna Jesusi takksemi og æru fyri náðina og lívið saman við honum! *Í dag hava vit møguleikan.*

*Ger tað sindrið, tú kanst,
minst til, at tað er so:
Gud hjá øllum bert trúskap vil sjá.
Glaður ver, um tú bert eini neyðarslig boð,
tí hann sjálvur við hjálp er tær hjá.
O, tann gleði tann dag Jesus man siga tær:
tað, tú gjørdi, var gjørt móti mær!*

Tá Gud hjálpir

Ein maður vitnaði niðri á Blákrosskaféini:

Eg eri bóndi. Ein dagin skuldi eg fara eftir nøkrum seyðum. Eg fór á fýrahjólstrekkiaran og hevði sonin við mær. Tað gekst illa. Vit endaðu næstan uppi yvir Vestmanna; men vit fingur at enda fatur á teimum fýra seyðunum, sum vit skuldu taka. Hetta var í heyst, og skjótt var myrkt. Tá ið vit vóru á heimleið við viðfestisvogninum og seyðunum, koyrdi eg út av einum hamri. Sonurin gekk nakað frammanfyri.

Eg fekk líka stundir at rópa ”Jesus”. Eg sá, hvussu súkklan fleyg beint uppi yvir mær. Harrin hevði gjørt tað soleiðis, at eg lá niðri í einari kullu. Súkklan vigar um eini 400 kg. Eg lá óskaddur har, meðan alt hitt fór í smildur. Eg var rættiliga skelkaður og lá og summaði meg.

Tá ringir fartelesfonin. Tað er konan. ”Hvussu hevur tú tað? Er nakað hent?” spyr hon.

Eg orkaði illa at tosa við hana, tí skelkurin var so mikið stórur, so eg segði bara: ”Eg havi tað gott.”

So spyr hon sama spurning einaferð afturat, og eg gevi sama svar.

”Nei,” svarar hon. ”Okkurt er áfatt, tað merki eg skilliga.”

So mátti eg siga, hvat var hent, og at súkklan var farin í smildur, men vit báðir vóru óskaddir.

Hevði Gud ikki gripið inn, so var eg ikki her í dag. Eg hevði farið í smæsta smildur av hasari tungu vektini. Tað er so gott at befalla seg í Guds hendur. Hann eigur æruna fyrri alt.

Effie Campbell.

Í gjár og í dag hin sami

Jesus Kristus er í gjár og í dag hin sami og um allar ævir.

Hebr. 13,8.

Í hesum ótrygga heimi er alt so umskiftiligt og óálitandi. So skjótt koma broytingarnar á okkara døgum á mongum økjum, at tað, sum er í dag, kann vera púra øðrvísi í morgin.

Hetta elvir til, at vit kenna okkum ótrygg at liva undir so umskiftiligum korum. Men tá er tað so styrkjandi og uggandi at vita um ein stað, sum ongantíð broytist og at kenna ein, sum er hin sami í gjár og í dag og um allar ævir. Golgata er ævinligt og óbroytiligt, og hann, sum á Golgata vann okkum eina ævinliga loysn, er í gjár og í dag hin sami og um allar ævir.

Vælsignað er tað, at soleiðis er. Guds sinnalag broytist ikki. Hjá honum er ikki broyting ella umskiftandi skuggi. Tað, sum hann hevur sagt fyrri áratúsundum síðani, hevur sama gildi í dag. Tann kærleikin, ið fyrigav syndarum og frelsti syndarar í forðum, er hin sami í dag. Hann, sum tók ímóti tær fyrri mongum árum síðani, hann koyrir teg ikki burtur frá sær í dag.

Vinir tínir eru kanska øðrvísi í dag, enn teir vóru fyrri mongum árum síðani. Tú hevði kanska mangar vinir, tá ið tær gekst væl, men fáar, tá ið tú komst í neyð. Men Jesus Kristus er í gjár og í dag hin sami og um allar ævir. Gleð teg um hetta, vinur mín, og takka Gudi fyrri, at hetta er satt.

t. týddi.

Men líka sum eingin gerst lukkuligur av at hava lukku sum sítt mál, gerst tú heldur ikki tað menniskja, Gud hevði hugsað sær, við altíð at hugsa um teg sjálvan. Tú blómar ikki við at royna at gerast nummar eitt. Blómandi menniskju eru til signingar fyrri onnur, og tað eru tey í óvæntaðum og eyðmjúkum umstøðum.

e.c. ums.

Longsul hins hjálparleysa

Ein trúboðari kom at vitja ein trúgvandi mann, sum lá illa sjúkur. Sjúkan var komin bráðliga, og maðurin, sum annars hevði havt góða heilsu, var púra fyri ongum. Mest sum í døpurhuga segði hann við trúboðaran: ”Eg orki ikki so mikið sum at biðja til Guds.” Trúboðarin svaraði honum: “Tað nýtist tær ikki at orka. Nú eru tað vit onnur, sum skulu biðja. Kennir tú teg **hjálparsyn** og ikki føran fyri at biðja, so er longsul tín ein nóg góð bøn hjá Gudi.”

Hetta var góð sálarrøkt. Tí bøn er ikki eitt avrik, sum krevur nakað. “*Fyri valdsgerð móti eyrum, fyri stynjan teirra ørmu eg nú reisast vil,*” sigur Harrin, “*og frælsi geva hvørjum, ið stundar hará.*” (Sálmur 12,6).

Síggj fyri tær Gud, sum situr á trónuni. Hann heldur stjørnum og gongustjørnum í hond síni og kennir allar mannahugsanir. So hoyrir hann eitt bønarsuff. Tá fer hann á føtur. Longsul hins hjálparleysa setur himmalsins kreftir í røring

*Tú styrki veika vilja mín,
tí annars man eg falla;
mær bjargi náðarhjálpin tín,
tá egin makt vil halla.
Mín Jesus er mín hjartans troyst,
hann, sum úr synd meg hefur loyst,
eg bróður mín vil kalla.*

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

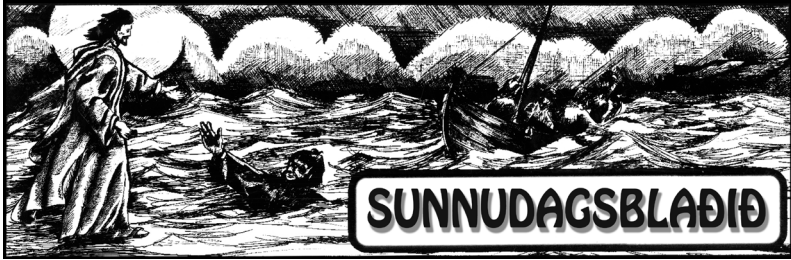
Adressan er: **www.jesus4all.dk**

SUNNUDAGSSKÚLIN

28. febr	Tekstur: 1.Sám.16,1-3+6-13+19-23;	bíbliuorð: 1.Sám. 16,7b
6. mars.	Tekstur: 1.Sám.17,4-11+32-45+48-50a;	bíbliuorð: Sálm.37,5
13.mars.	Tekstur: 1.Sám.24,1-13+17-18;	bíbliuorð: 1.Pæt.3,9

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Harri, tað man tá ikki vera eg?

Og meðan teir fingu sær at eta, segði hann: “Sanniliga sigi eg tykkum: “Ein tykkara fer at svíkja meg.” Og teir vórðu ógvuliga harmfullir og fóru at siga við hann hvør fyri seg: “Harri, tað man tá ikki vera eg?”

Matt.26,21-22.

Tað hendir av og á, at vit gera okkurt, sum vit ikki høvdu væntað, at vit kundu funnið uppá at gjørt. Orsök er at vera á varðhaldi fyri sær sjálvum og ikki hugsa, at ein altíð kann halda seg á rætta vegnum og altíð hava tamarhald á øllum.

Lærusveinarnir upplivdu nakrar tungar dagar upp undir langafríggjadag. Fleiri teirra sóu síður av sær sjálvum, sum teir ikki høvdu væntað at skula uppliva. Okkum nýtist bara at nevna Pætur, sum reypaði av, at hann ikki fór at svíkja Jesus, um so allir hinir gjördu tað. Vit vita, hvussu gekst.

Meðan Jesus og lærusveinarnir ótu seinastu máltíðina skíriskvøld, sigur Jesus, at ein teirra fór at svíkja seg. Tað mátti ljóða heilt ófatiligt aftan á hesi trý ríku árin saman við honum. Men teir avvístu tað ikki sum nakað óhugsandi. Staðin fyri at hugsa um, hvør av hinum tað kundi vera, sum kundi gera nakað so óhoyrt, gjørdust teir syrgnir og spurdu hann hvør eftir annan: “Harri, tað man tá ikki vera eg?”

Tað er so nógv, sum kann oyðileggja myndina, ið vit so fegin vilja, at vit sjálvi og onnur skulu hava av okkum. Tá er gott at vera í nánd av Jesusi. Hann fer ikki frá okkum, hóast vit falla; men hann fyrigevur okkum, um vit venda okkum til hansara og biðja um fyrigeving, og hann reisir okkum aftur á føtur.

*Jesus, tú gavst mær riddar 'slag
setti títt tekn á meg,
verja meg vildi neyðardag,
halga min allan veg*

*Jesus, eg sveik so mangan teg,
flýddi, tí mót mær treyt,
og tá ið bar mót trongum veg'
fann eg mær aðra breyt.*

*Jesus, eg nígi fyri tær,
biði í iðran her:
skjöldur og svørð tú fái mær,
royn meg enn einaferð!*

Ein eingil í kavanum

Eru einglar bara okkurt, sum vit klippra út úr pappíri og heingja á jólatræið – ella eru einglar av sonnum til? Bíblían sigur, at einglar eru til. Einglar í túsundatali – fleiri enn vit kunnu telja. Teir eru skaptir, eins og vit eisini eru skapt, og teir eru Guds sendiboð.

Fyri mongum árum síðani búði Louise Dubay í Anchorage í Alaska. Hon var ein eldri kona, og fleiri heilabløðingar høvdu gjørt bein hennara so veik, at hon fekk illa gingið. Í smáttuni, har hon búði einsamøll, var ein brenniovnur, og hann hitaði smáttuna. Vinir hennara plagdu dagliga at stökka inn á gólvið at bera henni brennivíð og kyka.

Men ein kaldan morgun í februar mánaði kom eingin. Hon hevði onga telefon, og í neyð sínari fór hon at biðja hart til Guds, at hann mátti senda henni hjálp. Tá ið tað gjørdist øskukalt, kólnaði skjótt inni í smáttuni. Úti vóru 35 kuldstig, og hon visti, at sjálvst um hon ballaði seg inn í fleiri teppi, fór hon skjótt at stirðna í hel, um eingin kom, sum kundi bera brennivíð inn og kyka.

Hon helt á at biðja, men eingin kom. So fór hon at biðja øðrvísi. Staðin fyri at biðja Gud senda hjálp, segði hon Gudi, at um tað var hansara vilji, at hon skuldi doyggja, so var hon til reiðar.

Meðan hon bað, fóru dyrnar upp, og ein høgur, ungur maður kom inn við føvninginum fullum av brennivíði. Hann legði brennið í brennikassan og fór at kyka í ovnum. Tá ið eldurin

kyknaði, koyrði hann vatn í ketilin og setti hann útá, og síðani fór hann út og kom inn aftur við enn einum fullum føvningi av brenni.

Meðan alt hetta fór fram, vendi hann alla tíðina høvðinum so, at hon ikki sá andlit hansara, og hann hevði ikki enn sagt eitt einasta orð.

Frú Dubay var bæði ovfarin og bangin. Hon tordi einki at siga, men hon vildi so fegin spyrja hann, um hann var ein eingil. Hon setti spurningin fram í tonkum sínum uttan at siga hann hart. Tá vendi hann sær á, smiltist til hennara og nikkaði játtandi. So vendi hann sær á aftur, læt dyrnar upp og fór.

Eina góða løtu sat frú Dubay mest sum runnin í stein. At enda segði hon stillisliga fram fyri seg: ”Um hann var ein eingil, sendur av Gudi, so eru eingi fótafet í kavanum uttan fyri hurðina.”

Hon stríddi seg upp úr songini, hinkaði við stríði og strevi yvir til dyrnar og læt upp. Uttanfyri lá kavin sum eitt ónortið teppi. Har vóru eingi fótafet. Kavin var heldur ikki traðkaður niður uttan um stakkin við brenniviði. Tá ið hon læt hurðina aftur í sínari lítlu smáttu, visti hon, at Gud elskaði hana, og at hann hevði sent ein av einglum sínum at hjálpa henni í einari neyðstøðu.

”Adventnyt”

Effie Campbell umsetti.

Gomul, góð tíðindi

Hetta hendi í tí tíðini, tá ið kristindómurin enn stóð sterkur millum fólkið. Tennyson, lordur, ein kendur maður í Onglandi, helt páskir í eini lítlari bygd har í landinum. Har møtti hann eini konu og spurdi hana: “Veitst tú nøkur tíðindi?”

“Jú”, svaraði hon, “einastu tíðindini, eg veit at siga tygum, eru, at Kristus doyði fyri mínar syndir.”

Tennyson svaraði : “Hatta eru gomul tíðindi, góð tíðindi og nýggj tíðindi.”

Ja, soleiðis eru stóru tíðindini, ið seta fólk í frælsi, og sum aldri gerast gomul. Tann órætt, ið vit hava gjørt, og sum nívir okkara samvitsku og ger okkum sjúk innan, hevur Kristus tikið á seg. Bíblían sigur okkum, at tað hendi eftir Guds ætlan, *at tað skuldi ganga út, ið talað er av Jesaja profeti, tá ið hann sigur: “Hann tók ilskur várar, og sjúkur várar bar hann.”* (Matt.8,17).

Vit vóru øll har

Framman fyri eina kirkju í USA er ein veggur við einum málningi á. Motivið er tað, sum hendi langa fríggjadag, at Jesus doyði á krossinum uttan fyri Jerusalem fyri tveimum túsund árum síðani. Rundan um krossin standa politikkararnir, hermenninir, ein uppøst mannamúgva og nakrir mótfalnir lærusveinar. Tað, sum ger málningin so óvanligan, er, at meinigheitin hevur staðið sum modell til andlitini á myndini.

“Were you there, when they crucified my Lord?” (Vart tú har, tá ið teir krossfestu Harra mín?) verður spurt í sanginum. Ja, á ein hátt vóru vit øll har, tá ið Jesus píndist og doyði á krossinum. Tí hann doyði sum bót fyri syndir okkara. Í sínum stóra kærleika gav hann teimum, sum trúgva, rætt at verða Guds børn.

*Hann á krossinum aleina
øll mín vón og gleði er;
hvat so aðrir vilja meina,
hann hjá mær av øllum ber.
Ongin tann, ið nevnast kann,
gjørði mær so stórt sum hann:
Hann kann meg við Gud sameina,
hann á krossinum aleina.*

Eg havi lært, at hevndin skal latast upp í hendurnar á Gudi og er ikki fyri okkum menniskju.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

13. mars.	Tekstur: 1.Sám.24,1-13+17-18;	bíbliuorð: 1.Pæt.3,9
20. mars.	Tekstur: Matt.26,33-35+69 75;	bíbliuorð: 5.Mós.31,6c
27. mars.	Tekstur: Matt.28,1-15;	bíbliuorð: Matt.28,6b

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74